

Arrest

nr. 269 161 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2006 dient de verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in België een verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de minister neemt op 24 maart 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op ongekende datum keerde de verzoeker terug naar Georgië om vervolgens eveneens op onbekende datum terug naar België te komen.

Op 10 juli 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 juli 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 23 maart 2011 dient de verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 90 641 van 29 oktober 2012 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 30 juni 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 juni 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is en beslist hij eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 156 733 van 20 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Op 7 mei 2013 dient de verzoeker wederom een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van dit volgend verzoek.

Op 27 oktober 2016 dient de verzoeker een verblijfsaanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3°, van de Vreemdelingenwet in. Op 23 januari 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van deze verblijfsaanvraag (bijlage 42) en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 7 mei 2020 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest met nummer 249 534 van 23 februari 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld.

Op 7 april 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 mei 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) naar aanleiding van de hogergenoemde aanvraag van 27 oktober 2016. Op 9 juli 2020 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 251 877.

Op 21 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de op 7 april 2020 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 8 oktober 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2020 werd ingediend door :

K., T. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Georgië

geboren te C. (...) op (...).1962

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene startte in 2006 een eerste asielprocedure op die in 2006 werd afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene keerde terug naar Georgië omwille van 'problemen met zijn vrouw'. Dit bewijst dat betrokkene in staat is terug te keren naar het land van herkomst ondanks het element dat hij aanhaalt dat hij het risico zou lopen om de traumatische gebeurtenissen die hij eerder zou beleefd hebben in zijn land van herkomst te moeten herbeleven. Betrokkene was ook in staat om in 2009 naar België terug te reizen. Ongeveer twee jaren later dient hij een tweede asielaanvraag in België in. In 2012 wordt deze aanvraag afgesloten met een voor hem opnieuw negatieve beslissing. In 2013 dient hij nogmaals een asielaanvraag in dewelke in hetzelfde jaar eveneens afgesloten wordt met een negatieve beslissing. De Belgische asielinstanties hechten geen geloof aan de verklaarde vervolgingsfeiten. Noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene gaf nooit gevolg aan de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene voegt bij zijn aanvraag art. 9bis geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene huwde tijdens zijn illegaal verblijf in België met een dame met een legaal verblijf in België. Om een verblijfskaart te verkrijgen op deze basis bestaat de procedure 'gezinshereniging'. Betrokkene startte deze procedure op, maar de dienst Vreemdelingenzaken nam een negatieve beslissing onder meer wegens het ontbreken van voldoende regelmatige inkomsten. De procedure volgens artikel 9bis vervangt de procedure gezinshereniging niet. Een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn huwelijk kan ingediend worden via de Belgische ambassade. Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zich te richten tot de Belgische ambassade.

Wat betreft het feit dat zijn dochter in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om van daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zijn dochter is meerderjarig en heeft een eigen gezin. Betrokkene heeft trouwens ook nog familieleden in zijn land van herkomst.

De elementen van integratie (kennis van de Franse taal en zijn aangetoond arbeidsverleden in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De duur van zijn verblijf in België vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Zoals reeds eerder aangehaald werd zijn verblijf in België enkel toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en een aanvraag volgens artikel 9ter (opgestart in 2009 en afgesloten in 2012). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geweest, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hij beschikte over een attest van immatriculatie. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene kan trouwens naast de procedure gezinshereniging ook een procedure opstarten in het kader van een tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan hij zeer oppervlakkig refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Onderdanen van Georgië die een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden wensen in te dienen, dienen volgens <https://azerbaijan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie> het volgende te doen: “Visa lange termijn (meer dan 3 maanden): Consulaat-Generaal van België in Turkije, Istanboel. Belangrijk: uw aanvraag voor een lange termijn visa moet via het VFS centrum ingediend worden.” Betrokkene kan de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden indienen via DHL door gebruik te maken van VFS. Dit is de firma langs dewelke zulke aanvragen via outsourcing dienen ingediend te worden. Betrokkene zou in afwachting van de procedure eventueel bij zijn zus N. (...) in Georgië kunnen verblijven.
(...)”

Op 21 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 8 oktober 2021 ter kennis worden gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(…)”

De heer

(...)/Naam, voornaam:	K., T. (...)
(...)/geboortedatum:	(...).1962
(...)/geboorteplaats:	C. (...)
(...)/nationaliteit:	Georgië

(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(…)”

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

(…)”

REDEN VAN DE BESLISSING:

(…)”

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)”

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer toont niet aan dat hij een geldig internationaal paspoort bezit die voorzien is van een geldig visum waarmee hij legaal op het Belgische grondgebied kan verblijven.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard op 30/08/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoeker wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

[...]

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn concrete situatie van verzoeker, zijn actuele toestand en hangende procedures.

- Allereerst kan verzoeker de aanvraag niet richten vanuit het land van herkomst om reden dat verzoeker gehuwd is met Mevr. K. N. (...) (NN: xxx). Zij is immers in het bezit van een C kaart. Zij wonen effectief samen en vormen één gezinscel. Zij zal weldra de Belgische nationaliteit bemachtigen. Verzoeker heeft tevens een procedure ex art. 10-12 vrw. ingesteld met zijn echtgenote en zolang hierover geen uitsluitel bestaat, kan hij logischerwijze niet terug keren naar Georgië. Uit het AD van verzoeker blijkt immers dat verzoeker tot op heden een hangende procedure gezinsherenging heeft ex art. 10-12 vrw., aangezien verwerende partij haar beslissing tot niet overweging neming in het kader van deze procedure spontaan heeft ingetrokken.

Verzoeker kan derhalve onmogelijk - weze het maar tijdelijk - terugkeren naar Georgië, in het verlengde hiervan kan worden geconstateerd dat verwerende partij een foutieve beslissing heeft genomen en naderhand besloten heeft om deze beslissing spontaan in te trekken. Zolang geen uitsluitel bestaat over de uitzonderlijke omstandigheden dewelke in het kader van deze procedure werden opgeworpen, kan verzoeker logischerwijze niet terugkeren.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Georgië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om naar kennelijk Istanboel (Turkije) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL

kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend. Er worden geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief zijn aanvraag via DHL kan opsturen en indienen. Het blijft blijkbaar louter om een mondelinge navraag te gaan? Een verwijzing naar een website van FOD volstaat uiteraard niet. Verzoeker kan blijkbaar volgens DVZ bij zijn zus logeren. Verzoeker gaat er vanuit dat verwerende partij zelfs aan de zuster gevraagd heeft om een kamertje klaar te maken (sic.). Het was beter geweest dat verwerende partij ook bij booking.com een navraag had gedaan?

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verziekschrift ab initio.

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Bakoe (Azerbeidzjaan) persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Georgië geen Belgische ambassade aanwezig is of volgens DVZ te Istanboel (Turkije) wat nog steeds niet in Georgië ligt.

Verder wijst verzoeker er inderdaad op dat hij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Bakoe (Azerbeidzjaan) en of Turkije legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

Verzoeker heeft tevens verwezen naar zijn financiële onmogelijkheid om een dergelijke reis te ondernemen en hij heeft hij de inkomen van zijn echtgenote aan het AD toegevoegd waar deze onmogelijkheid uit bleek. Verzoeker heeft totaal geen bron van inkomen.

Verzoeker wijst aldus expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Bakoe (Azerbeidzjaan) en/of Turkije en een lang verblijf aldaar in afwachting van zijn visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker. Verzoeker heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Georgië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Georgië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Georgische onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoeker.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 10 jaar gedooft in het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoeker heeft ook gedurende een lange periode wettelijk verblijf gekend in het Rijk in het kader van haar asielprocedure en 9ter vrw. procedure.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoekster op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfwet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Georgië terug te keren om via daar naar Azerbeidzjan of Turkije te verhuizen om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Georgië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. .

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in zijn opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; medische opvolging en behandeling, gezinsleven en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te"

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en beargumenteerde wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt daarnaast vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de tweede bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat deze beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet aan(toont) dat hij een geldig internationaal paspoort bezit die voorzien is van een geldig visum waarmee hij legaal op het Belgische grondgebied kan verblijven.”*

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt, neemt de Raad aan dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te voeren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.3. In zijn middel verwijst de verzoeker naar de e-mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 en hij leidt hieruit af dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals uitdrukkelijk verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdeling zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk toont de verzoeker echter op geen enkele manier aan waarom het voor hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet en in welke mate de eerste bestreden beslissing hieromtrent niet op een deugdelijk gemotiveerde wijze tot stand zou zijn gekomen.

De verzoeker betoogt dat hij zijn aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan indienen omdat hij gehuwd is met mevrouw K.N., die in het bezit is van een C-kaart, omdat zij effectief samenwonen en zij één gezinscel vormen. De verzoeker geeft mee dat mevrouw K.N. weldra de Belgische nationaliteit zal

verwerven. Tevens wijst de verzoeker erop dat hij een aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging. Hij stelt dat deze procedure “tot op heden” hangende is nu de verweerder de beslissing tot niet inoverwegingneming heeft ingetrokken, en hij meent dat hij logischerwijze niet kan terugkeren naar Georgië zolang over deze aanvraag geen uitsluitsel bestaat.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene huwde tijdens zijn illegaal verblijf in België met een dame met een legaal verblijf in België. Om een verblijfskaart te verkrijgen op deze basis bestaat de procedure ‘gezinshereniging’. Betrokkene startte deze procedure op, maar de dienst Vreemdelingenzaken nam een negatieve beslissing onder meer wegens het ontbreken van voldoende regelmatige inkomsten. De procedure volgens artikel 9bis vervangt de procedure gezinshereniging niet. Een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn huwelijk kan ingediend worden via de Belgische ambassade. Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zich te richten tot de Belgische ambassade.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met het gegeven dat de verzoeker gehuwd is met een dame die op legale wijze in België verblijft. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker gebruik kan maken van de procedure gezinshereniging, wat de verzoeker ook heeft gedaan, maar er een negatieve beslissing werd genomen door het ontbreken van voldoende regelmatige inkomsten. De gemachtigde wijst erop dat de procedure volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de procedure gezinshereniging niet vervangt en dat de verzoeker een aanvraag gezinshereniging kan indienen via de Belgische ambassade. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker hiermede geen buitengewone omstandigheden aantoont die het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zich te richten tot de Belgische ambassade.

De verzoeker herhaalt in het kader van zijn verzoekschrift dat hij gehuwd is met een dame die legaal in België verblijft, maar door de elementen uit zijn aanvraag te herhalen, toont hij niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de verzoeker op dit punt “geen buitengewone omstandigheden aan(toont) die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zich te richten tot de Belgische ambassade.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker op 27 oktober 2016 een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Op 23 januari 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42) en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 7 mei 2020 werden deze beslissingen ingetrokken. Op 14 mei 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister naar aanleiding van de aanvraag van 27 oktober 2016 een nieuwe beslissing en besloot hij tot de tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

In tegenstelling tot wat de verzoeker laat uitschijnen, was er derhalve bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen aanvraag gezinshereniging meer hangende toen de thans bestreden beslissingen werden getroffen, noch toen de verzoeker het onderhavige beroep heeft ingediend. Op 14 mei 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister immers de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Tegen deze beslissing is bij de Raad nog een beroep hangende, maar dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat er - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt - geen aanvraag gezinshereniging meer hangende was nu het bevoegde bestuur de aanvraag reeds ten gronde had afgewezen en bovendien is deze bestuurlijke beslissing bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bijgevolg is ook de kritiek, dat de verzoeker logischerwijze het grondgebied niet kan verlaten zolang er nog geen beslissing is genomen inzake zijn aanvraag gezinshereniging, niet dienstig.

De verzoeker betwist voorts op zich niet dat “(e)en aanvraag gezinshereniging op basis van zijn huwelijk kan ingediend worden via de Belgische ambassade.” Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing deze omstandigheid niet correct werd beoordeeld.

De verzoeker betoogt verder dat er in Georgië geen Belgische ambassade is, wat niet kan worden betwist en wat volgens hem een buitengewone omstandigheid vormt. De verzoeker verwijst hierbij naar het arrest 41.573 van 13 januari 1993 van de Raad van State.

De Raad van State oordeelde in recentere rechtspraak echter dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post als buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd, maar dat één en ander moet worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Onderdanen van Georgië die een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden wensen in te dienen, dienen volgens <https://azerbaijan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie> het volgende te doen: “Visa lange termijn (meer dan 3 maanden): Consulaat-Generaal van België in Turkije, Istanboel. Belangrijk: uw aanvraag voor een lange termijn visa moet via het VFS centrum ingediend worden.” Betrokkene kan de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden indienen via DHL door gebruik te maken van VFS. Dit is de firma langs dewelke zulke aanvragen via outsourcing dienen ingediend te worden. Betrokkene zou in afwachting van de procedure eventueel bij zijn zus N. (...) in Georgië kunnen verblijven.”

De verzoeker betoogt dat hij niet over de financiële middelen beschikt om een reis naar Turkije of Azerbeidzjan (de verzoeker meent dat hij daar een visum lang verblijf dient aan te vragen) te ondernemen of een visum voor deze landen te bekostigen. Hij verwijst naar het inkomen van zijn echtgenote waarvan de bewijsstukken zich in het administratief dossier bevinden en hij benadrukt dat hij geen eigen inkomen heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van de kwestieuze machtigingsaanvraag van 7 april 2020 bevindt, blijkt evenwel dat de verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangegeven dat hij omwille van zijn financiële situatie niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag in te dienen. In deze omstandigheden kan het de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid hier niet specifiek over te hebben gemotiveerd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De aanvrager heeft immers de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Bovendien blijkt dat de verzoeker in zijn aanvraag de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in Georgië evenmin heeft aangehaald. De hierboven geciteerde passage betreft dan ook een loutere inlichting, doch niet de motivering als waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze passage, die helemaal *in fine* is opgenomen, betreft dan ook een louter overtollige motivering. De kritiek tegen dergelijke overtollige motivering is niet ontvankelijk vermits zij niet raakt aan de determinerende motieven waarmee wordt toegelicht dat de aanvraag niet ontvankelijk is vermits “de aangehaalde elementen” geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker betoogt verder dat, wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, er mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat. De verzoeker laat evenwel na te duiden wie van zijn gezinsleden in de onmogelijkheid verkeert om tijdelijk terug te keren naar Georgië en waarom.

De verzoeker betoogt dat hij “waarschijnlijk” een visum zou moeten bekomen om Azerbeidzjan en/of Turkije legaal te kunnen betreden om een machtigingsaanvraag te kunnen indienen.

Vooreerst blijkt uit de *weblink* die in de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald dat het consulaat-generaal in Bakoe (Azerbeidzjan) geen visumbevoegdheid heeft en Georgiërs een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden dienen aan te vragen bij het consulaat-generaal van België in Istanboel (Turkije). Daarnaast maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij, indien nodig, als Georgiër Turkije niet visumvrij zou kunnen betreden voor een kort verblijf. Bovendien, en meer belangrijk, dient wederom te worden opgemerkt dat de verzoeker dit element niet in zijn aanvraag heeft naar voor geschoven zodat zij niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Verzoekers kritiek betreft voorts een loutere opportuiniteitskritiek, waarop de Raad niet kan ingaan.

Verder kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat het nodig is om gedurende de ganse periode, waarin zijn machtigingsaanvraag hangende is, in Turkije te verblijven. De verzoeker weerlegt niet dat hij in afwachting van de uitkomst van de procedure in Georgië kan verblijven, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesuggereerd.

De verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 222 504 van 12 juni 2019 is in deze zaak niet dienstig. In tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoeker verwijst, haalt hij thans geen enkel concreet element aan dat hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 7 april 2020 heeft aangehaald en waar in de eerste bestreden beslissing niet op werd geantwoord.

De verzoeker verwijst ook naar 's Raads arrest met nummer 234 621 van 30 maart 2020 en benadrukt dat werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf gedoogd heeft, dit uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De verzoeker betoogt dat zijn verblijf al gedurende 10 jaar wordt gedoogd en hij gedurende een lange periode wettelijk verblijf heeft gekend in het Rijk in het kader van zijn asielpprocedure en 9ter-procedure.

Arresten hebben evenwel geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 206 633 van 9 juli 2018 waaruit volgens hem blijkt dat de verweerder concreet moet nagaan of een langdurig onwettig verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van de verzoeker.

Er wordt nogmaals benadrukt dat arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu de verzoeker, in tegenstelling tot de zaak waarnaar hij verwijst, niet als minderjarige samen met zijn ouders naar België kwam en in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de lange duur van het verblijf van de verzoeker niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat zijn ouders zich jarenlang bewust genesteld hebben in illegaal verblijf en zij hierdoor de belangen van hun zoon hebben geschaad.

3.2.4. Waar de verzoeker nog aanvoert dat de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, wordt erop gewezen dat uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat de verzoeker een gegronde grief tegen de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd, zodat niet moet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese.

De verzoeker betoogt nog dat hij tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten vordert omdat hij *“bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt (zal) worden in zijn opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; medische opvolging en behandeling, gezinsleven en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*.

Deze kritiek, die overigens hoe dan ook veel te vaag is, betreft niet de wettigheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel gevolgen van de tenuitvoerlegging ervan. Op deze wijze toont de verzoeker dan ook niet aan dat door de afgifte van het thans bestreden bevel enige rechtsregel werd geschonden.

3.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE